

nen, og ganske rigtig, i Slutningen af sit Foredrag kom ogsaa den ærede Landsthingsmand dertil, nemlig til Anvendelsen af Tæmpestraffen, „men“, sagde den ærede Landsthingsmand, „jeg holder ikke af Tæmpestraffen, derfor vil jeg indskrænke dens Anvendelse saaneget som muligt“, og, saa vidt jeg forstod den ærede Landsthingsmand, vilde han have Tæmpestraffen indskrænket alene til den Forbrydelse, at en Underordnet lægger Haand paa sin Foresatte. Men vilde der være rundet noget stort, dersom denne Bestemmelse kom ind i Straffeloven? Er det ikke en af de Forbrydelser, som allerfjeldnest blive begaaede ombord i Skibene? Jeg tror ikke, at den kan paavises i en umiddelbar Nærhed ved den danske Marine. (Carstensen: Jo!). I ethvert Fald er det en af de Forbrydelser, som forekomme allerfjeldnest. Men der kan ombord begaaes andre Forbrydelser, som medføre og maa medføre efter denne Straffelov langvarige Fængselsstraffe, og for dem vil den ærede Landsthingsmand ikke tye til det Middel, som de nugjældende Søkrigsartiller hjemle. Jeg ser saaledes ikke, hvorledes den ærede Landsthingsmand vil naae det Formaal, han sigter til, ligesaa lidt som hvorledes han vil opnaa den muligvis meget rosværdige Hensigt at faae en Mand, som begaar Forseelser i sin militære Tjeneste, afstraffet, uden at det skal bære de sørgelige Følger for ham og hans senere borgerlige Liv, som en idømt Forbedringshusstraf vil medføre. Som sagt, det eneste Middel, der da staar aabent, er Tæmpestraffen, men om dens Anvendelighed, Berettigelsen til at anvende den og Rigtigheden af at anvende den i Loven har jeg allerede tidligere udtalt mig. Den ærede Landsthingsmand endte sit Foredrag med at sige, at han var villig til at rætte Haanden til, at dette Lovforslag ved en fortsat Behandling her i Thinget blev bragt i en saadan Skikkelse, at det efter hans Formening kunde blive brugeligt for Marinen og kunde erstatte de nugjældende Love, som i høi Grad havde Traditionen for sig. Jeg kan ikke Andet end være den ærede Landsthingsmand erkjendelig for den Bistand, han vil yde til at bringe Loven frem i en forbedret Skikkelse, og det skulde glæde mig, om en nærmere Undersøgelse af Loven maatte vise, at det kunde ske med færre Forandringer end dem, jeg efter Udtalelserne igaar havde Grund til at antage vilde blive befundne at være nødvendige. Dette er, hvad jeg har at udtale i Anledning af den ærede Landsthingsmands Foredrag. De Udtalelser, vi have hørt af to andre ærede Medlemmer af dette Thing, foranledige mig ikke til videre Bemærkninger, det skulde da være den, som jeg tror er overflødig, at jeg vistnok vilde være den Sidste, der kunde mistænke den ærede 5te Landsthingsmand for 1ste Kreds (Jonquiéres) for at ville foreslaa Straffe, som grændse til Tortur. Det var en Yttring af den ærede Landsthingsmand igaar,

som foranledigede min Udtalelse, idet nemlig den ærede Landsthingsmand udtalte sig for Straffe, der vare pinlige, og jeg mente, man maatte være forsigtig med, hvor langt man kunde gaa med Hensyn til Pinligheden af Straffene. — Det lader ikke til, at der er flere ærede Medlemmer her i Thinget, som agte at tage Ordet ved den nuværende Behandling af Lovforslaget. Jeg skal da komme tilbage til den Udtalelse, jeg fremkom med igaar, da vi havde hørt den ærede 2den Landsthingsmand for 1ste Kreds (Brock) yttre sig. Hans Udtalelser havde for mig en lang stor Betydning end de Udtalelser, vi hørte af den ærede 7de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Carstensen), hvormegen Bægt jeg end fandt mig foranlediget til at lægge derpaa. Jeg sigter navnlig til det Forord, den ærede 2den Landsthingsmand for 1ste Kreds stillede for Lovforslaget. Den ærede Landsthingsmand udtalte, at han haabede, at Landstinget vilde paatrykke Straffeloven sit Stempel, og at Landstinget væsentlig vilde lade sig lede af de indsigtsfulde og dygtige Befalingsmænd, som det havde i sin Midte, og den ærede Landsthingsmand udtalte tillige, at han antog ikke, at Thinget vilde komme bort fra det Præg, som det to Gange tidligere havde givet Lovforslaget. Jeg udtalte i Gaar min Tak for den Udset, som derved blev aabnet mig til, at Loven vilde komme til en fortsat Behandling her i Thinget, selv om Thingets Afgjorelse af Lovens Indhold skulde blive anderledes end det, jeg ønskede. Det er for mig personlig efter den hele Stilling, jeg indtager til Lovforslaget, af overordentlig stor Vigtighed, at en saadan Villiestilfjænbegivelse fra det høie Thing kommer tilstede, og der var Intet, jeg skulde beklage mere, end om Lovforslaget paa Grund af Omstændighederne, paa Grund af den fremrykkede Tid skulde forsvinde i et Udvalg. En saadan Forsvinden af Lovforslaget vilde sandsynligvis for mig have den samme Betydning som en Forkastelse af Lovforslaget.

Carstensen: Jeg skal ikke tillade mig at fremkomme med en eneste Realitetsbemærkning; jeg har blot bedet om Ordet for at gjøre to ganske formelle Bemærkninger. Den høitærede Minister sagde, at en fortsat Diskussion vilde være en Klaring af et personligt Mellemværende. Jeg for mit Vedkommende er fuldkommen overbevist om, at det Ord: „personlig“ kun er brugt i den Forstand: Klaring af et Mellemværende imellem den høitærede Minister og et Medlem, thi den høitærede Minister er vist fuldt overbevist om, at intet Personligt fra min Side har været tilfugt. Ligeledes udtalte den høitærede Minister, at jeg var fremkommen med en Del Argumenter paa en overlegen Maade. Saaremt jeg i mit Ansigt Udtryk eller i Geberder har vist Overlegenhed, beder jeg ikke blot den høitærede Minister, men hele Thinget at tilgive det. Det har aldrig været